

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/13719 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, van 16 augustus 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 maart 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om verlenging van de geldigheidsduur van een aan hem verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder gelijktijdige wijziging van de aan die vergunning verbonden beperking afgewezen.

Bij besluit van 6 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 16 augustus 2007, verzonden op 17 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Daartoe in de gelegenheid gesteld, heeft appellant zich bij brief nader uitgelaten.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Appellant is voor het door hem ingestelde hoger beroep griffierecht verschuldigd. Een hoger beroep wordt ingevolge artikel 40, vierde lid, van de Wet op de Raad van State, gelezen in samenhang met artikel 86, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000, niet-ontvankelijk verklaard, indien storting of bijschrijving van het recht niet heeft plaatsgevonden binnen twee weken na de dag van verzending van de mededeling, waarin de indiener van een beroepschrift is gewezen op de verschuldigdheid van het griffierecht, tenzij redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.

2.2. Appellant is bij aangetekend verzonden brief van 17 september 2007 op de verschuldigdheid van het griffierecht gewezen. Daarbij is hem medegedeeld dat hij tot en met 1 oktober 2007 in de gelegenheid wordt gesteld het te voldoen.

Het bedrag is niet binnen de aldus gestelde termijn op de rekening van de Raad van State bijgeschreven of contant op het adres van de Raad van State betaald.

Er is geen grond voor het oordeel dat appellant ter zake niet in verzuim is geweest.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk niet-ontvankelijk.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart het hoger beroep niet-ontvankelijk.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Lid van de enkelvoudige kamer

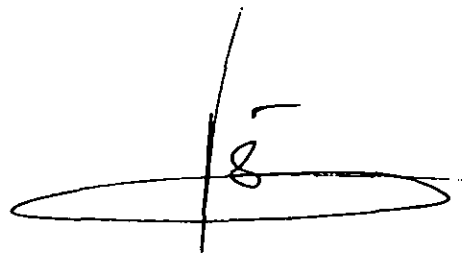
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 1 november 2007

282-523.

Verzonden: 1 november 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3025-C	
14 SEP. 2007	
ZAAKNR.	
RAW.	3 VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

ADVOCaat & PROCUREUR
mr. K. J. Meijer

BEZOEKADRES
Van Harenstraat 3
9076 BS St. Annaparochie

CORRESPONDENTIEADRES
Postbus 10
9076 ZN St. Annaparochie
T (0518) 40 21 86
F (0518) 40 29 76

Sint Annaparochie, 14 september 2007

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Geachte heer/mevrouw,

Namens geboren op en van Angolese nationaliteit, thans wonende te te dezer zake woonplaats gekozen hebbende te Sint Annaparochie aan de Van Harenstraat 3 (9076 BS) ten kantore van advocaat mr. K.J. Meijer, die te dezer zake door voornoemd tot bepaaldelijk gevolmachtigde is aangesteld en als zodanig optreedt om namens voornoemde hoger beroep in te stellen, deel ik u hierbij mee dat ik heden, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd door voornoemd,

HOGER BEROEP instel tegen de uitspraak d.d. 16 augustus 2007, aan zijn bepaaldelijk gevolmachtigde verzonden op 17 augustus 2007, van de vreemdelingenkamer van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Groningen met registratienummer Awb 07/13719 waarbij het beroep d.d. 28 maart 2007, gericht tegen de beschikking d.d. 6 maart 2007 waarbij het bezwaarschrift d.d. 26 april 2005, -gericht tegen de beschikking d.d. 30 maart 2005 waarbij de aanvraag van appellant tot wijziging van de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking "voortgezet verblijf" d.d. 24 oktober 2004 is afgewezen-, ongegrond is verklaard (zie bijlage).

Grief I

In strijd met het recht en/of het motiverings- danwel zorgvuldigheidsbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak, r.o 2.6, ten onrechte overwogen dat: "Ingevolge paragraaf B 16/5 van de Vc 2000, zoals dat ten tijde van het bestreden besluit gold, kan op grond van

artikel 3.51, eerste lid, onder d, van het Vb 2000 aan een alleenstaande minderjarige vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" worden verleend, indien hij drie jaar in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling", hij nog minderjarig is, hij ook overigens nog voldoet aan de voorwaarden voor verlening van de verblijfsvergunning op grond van het bijzondere beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen en er overigens geen gronden voor weigering zijn."

Toelichting: Namens appellant zij opgemerkt dat voor zover verweerder heeft gesteld dat appellant na drie jaar niet meer automatisch voldeed aan de voorwaarden voor een verblijfsvergunning 'voortgezet verblijf' omdat er in Mulemba een opvangmogelijkheid zou zijn gecreëerd, appellant dienaangaande van mening was en is dat er voor hem geen adequate opvang voor hem was en is aangezien hem persoonlijk nimmer is aangeboden om daar naartoe terug te keren noch is gegarandeerd dat hij in Mulemba terecht kon. Bovendien is er door diverse nevenzittingen van de rechtbank 's-Gravenhage geoordeeld is dat de opvang in Mulemba niet als adequaat viel dan wel valt aan te merken zodat er aldus van adequate opvang geen sprake is geweest. Dit is zeer zeker van belang aangezien appellant ten tijde van het nemen van het bestreden besluit nog minderjarig was. Het lijkt dan ook onjuist en in strijd met de rechten van het kind dat er geen adequate opvang is geregeld voordat het besluit is genomen dan wel voordat er feitelijk zal worden overgegaan tot uitzetting naar het land van herkomst. Bovendien is de destijds aan appellant verleende verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling" nimmer ingetrokken zodat appellant er aldus vanuit kon en mocht gaan dat in zijn (voortgezet) verblijf hier te lande door verweerder werd berust. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" behoort te worden verleend.

Grief II

In strijd met het recht en/of het motiverings- danwel zorgvuldigheidsbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak, r.o 2.7, ten onrechte overwogen dat: "Op grond van artikel 3.52 van het Vb 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, onder een beperking verband houdend met voortgezet verblijf worden verleend aan de vreemdeling die rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel 1, van de Wet heeft gehad en van wie het naar het oordeel van verweerder wegens bijzondere individuele omstandigheden niet gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat."

Toelichting: Appellant verwijst hierbij naar de toelichting op grief I waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig dient te worden beschouwd als ware dit mede de toelichting op grief II. Voorts zij opgemerkt dat appellant van mening is

dat het van belang is om zeer kritisch te kijken naar de vraag of verweerder in alle redelijkheid zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van bijzondere individuele omstandigheden op grond waarvan van appellant gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat. Appellant stelt dat er door danwel namens hem voldoende argumenten zijn aangevoerd op grond waarvan het hem zou moeten worden toegestaan om langer in Nederland te kunnen verblijven; appellant spreekt Nederlands, is inmiddels goed geïntegreerd en heeft een opleiding genoten. Door appellant is dan ook terecht een beroep gedaan op het Verdrag voor de Rechten van het Kind waarbij de belangen van appellant centraal dien(d)en te staan in de besluitvorming om hem al dan niet toe te staan in Nederland te mogen verblijven. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" behoort te worden verleend.

Grief III

In strijd met het recht en/of het zorgvuldigheids- dan wel motiveringsbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak, r.o. 2.8, ten onrechte overwogen dat: "Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat niet meer voldaan wordt aan de voorwaarden die gelden voor een verblijfsvergunning 'amv' omdat thans - zoals blijkt uit TBV 2003/64 en verlengd bij WBV 2004/71, WBV 2005/14 en WBV 2006/17- adequate opvang voor hem aanwezig wordt geacht in Angola. Eiser heeft onder meer bestreden dat de opvang in het tehuis Mulemba adequaat is."

Toelichting: Appellant verwijst hierbij naar de toelichting op grief I en II en waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig dient te worden beschouwd als ware dit mede de toelichting op grief III. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" behoort te worden verleend.

Grief III

In strijd met het recht en/of het zorgvuldigheids- dan wel motiveringsbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak, r.o. 2.9, ten onrechte overwogen dat: "De rechtbank is van oordeel dat de stellingen van eiser onvoldoende onderbouwd zijn om tot de conclusie te komen dat de opvang zoals deze in Mulemba wordt geboden, niet adequaat dan wel onvoldoende gewaarborgd zou zijn. Niet valt in te zien waarom de toezegging van de Minister van Buitenlandse Zaken over gegarandeerde opvang en het niet doorplaatsen naar andere opvangcentra, niet zou gelden. Gelet op het voorgaande en onder verwijzing naar de uitspraken van de

ABRS van 9 juni 2004 (NAV 2005, 95) en van 1 november 2005 (JV 2006, 74) is de rechtbank van oordeel dat zich geen situatie voordoet waarin er geen concrete opvangplaatsen in Mulemba beschikbaar zijn voor terugkerende alleenstaande minderjarige Angolezen. De rechtbank verwijst in dit verband eveneens naar de uitspraken van de ABRS 1 november 2005 (JV 2006/74, 200504185/1), 20 januari 2006 (200508923/1), 22 februari 2006 (JV 2006/132, 200507814/1) en 12 juli 2006 (200600797/1). Gelet op het voorgaande kan adequate opvang derhalve voor eiser aanwezig worden geacht.

De rechtbank laat daarbij ook meewegen dat uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van onder meer 28 december 2005 (onder kenmerk: DPV/AM-895368) blijkt dat de conclusie gerechtvaardigd is dat er adequate opvang in Angola beschikbaar is. Bovendien wordt in het ambtsbericht opgemerkt dat van de opvangmogelijkheid in Mulemba slechts éénmaal kortstondig gebruik is gemaakt, omdat alle vrijwillig uit Nederland teruggekeerde alleenstaande minderjarige vreemdelingen elders in Angola opvangmogelijkheden bleken te hebben. In dit kader heeft verweerder in het bestreden besluit, onder verwijzing naar het schrijven van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 25 augustus 2006 (kenmerk: DPV/AM-433/06), overwogen dat de mogelijkheid tot opvang in is
verlengd tot 31 december 2007."

Toelichting: Namens appellant zij opgemerkt dat voor zover verweerder heeft gesteld dat appellant na drie jaar niet meer voldeed aan de voorwaarden voor een verblijfsvergunning 'voortgezet verblijf' omdat er in Mulemba een opvangmogelijkheid zou zijn gecreëerd, appellant dienaangaande van mening was en is dat er voor hem geen adequate opvang voor hem was en is aangezien hem persoonlijk nimmer is aangeboden om daar naartoe terug te keren noch is gegarandeerd dat hij in Mulemba terecht kon. Bovendien is er door diverse nevenzittingen van de rechtbank 's-Gravenhage geoordeeld dat de opvang in Mulemba niet als adequaat viel danwel valt aan te merken zodat er aldus van adequate opvang geen sprake is geweest ten tijde van het bestreden besluit. Bovendien is de destijds aan appellant verleende verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling" nimmer ingetrokken zodat appellant er aldus vanuit kon en mocht gaan dat in zijn (voortgezet) verblijf hier te lande door verweerder werd berust. Appellant stelt dat, zoals hiervoor is aangegeven, door verweerder en in navolging daarvan door de rechtbank, ten onrechte is aangenomen dat er in casu sprake was en is van adequate opvang. Appellant was en nog steeds van mening dat er voor hem geen adequate opvang voor hem was en is aangezien hem persoonlijk nimmer is aangeboden om daar naartoe terug te keren noch is gegarandeerd dat hij in Mulemba terecht kon. Het lijkt dan ook onjuist en in strijd met de rechten van het kind dat er geen adequate opvang is geregeld voordat het besluit is genomen danwel voordat er feitelijk zal worden overgegaan tot uitzetting naar het land van herkomst. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" behoort te worden verleend.

Grief IV

In strijd met het recht en/of het zorgvuldigheids- dan wel motiveringsbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak, r.o. 2.10, ten onrechte overwogen dat: "De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat in het geval van eiser niet is gebleken van bijzondere individuele omstandigheden op grond waarvan van hem niet gevergd kan worden Nederland te verlaten als bedoeld in artikel 3.52 van het Vb 2000. Dat eiser Nederlands spreekt, hij in Nederland geïntegreerd is en hier een opleiding volgt, zijn naar het oordeel van de rechtbank niet zodanige omstandigheden dat verweerder daarin reden had moeten zien toepassing te geven aan artikel 3.52 van het Vb 2000. Voor de door eiser ter zitting nog naar voren gebrachte omstandigheden geldt dat evenzeer. Het geheel van de aangevoerde omstandigheden acht de rechtbank in dit verband niet van voldoende gewicht."

Toelichting: Appellant is van mening dat het van belang is om zeer kritisch te kijken naar de vraag of verweerder in alle redelijkheid zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van bijzondere individuele omstandigheden op grond waarvan van appellant gevergd kan worden dat hij Nederland verlaat. Appellant stelt dat er door danwel namens hem voldoende argumenten zijn aangevoerd op grond waarvan het hem zou moeten worden toegestaan om langer in Nederland te kunnen verblijven; appellant spreekt Nederlands, is inmiddels goed geïntegreerd en heeft een opleiding genoten. Door appellant is dan ook terecht een beroep gedaan op het Verdrag voor de Rechten van het Kind waarbij de belangen van appellant centraal dien(d)en te staan in de besluitvorming om hem al dan niet toe te staan in Nederland te mogen verblijven. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" behoort te worden verleend.

Grief V

In strijd met het recht en/of het zorgvuldigheids- dan wel motiveringsbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak, r.o. 2.11, ten onrechte overwogen dat: "Met betrekking van het beroep van eiser op artikel 8 van het EVRM overweegt de rechtbank als volgt. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat eiser geen zodanige feiten en omstandigheden heeft aangedragen op grond waarvan sprake zou zijn van schending van artikel 8 van het EVRM. In de door eiser genoemde omstandigheden, te weten dat eiser in Nederland een opleiding heeft gevolgd, dat hij de Nederlandse taal spreekt, dat hij hier te lande is ingeburgerd, heeft verweerder - waarbij bij hem een zekere beoordelingsruimte wordt gelaten - geen schending van artikel 8 van het EVRM hoeven aannemen. Verweerder heeft bij zijn standpunt in redelijkheid mogen betrekken dat niet is gebleken dat eiser in het land van herkomst geen invulling kan geven aan zijn privéleven. In dit verband heeft verweerder ter zitting nog aangegeven dat eiser tijdens het gehoor voor de ambtelijke commissie heeft verklaard dat hij via

SMS contact onderhoudt met vrienden in Angola. Eiser heeft ter zitting desgevraagd toegelicht dat het gaat om mensen uit Angola die hij in Nederland heeft ontmoet en die inmiddels weer terug zijn gekeerd naar Angola.”

Toelichting: Appellant heeft weliswaar 12 jaar in Angola gewoond, echter, de ontwikkeling van appellant als mens heeft grotendeels in Nederland plaatsgevonden. Bovendien geldt dat men zich van de eerste twee tot drie jaar nauwelijks iets meer herinnert zodat de tijd welke eiser in Angola heeft doorgebracht, afgezet tegen de tijd waarin hij reeds in Nederland verblijft, geenszins van doorslaggevend belang is met de vraag of de banden van eiser met Angola nog dusdanig zijn dat hij zich daar zonder meer zelfstandig zal kunnen handhaven. De thans bestaande situatie grijpt aldus weldegelijk in in het privé-leven appellant eiser en is naar mening van appellant in strijd met artikel 8 EVRM. Met name de omstandigheid dat appellant de belangrijkste jaren van zijn jeugd in Nederland heeft doorgebracht en thans door verweerder van hem verwacht wordt om terug te keren naar het land van herkomst is een aanslag op de geestelijke gezondheid van appellant terwijl juist de geestelijke gezondheid moet gezien worden als een essentieel deel van het privé-leven in het kader van het aspect van morele integriteit. De omstandigheid dat appellant contact onderhoudt met mensen uit Angola die hij in Nederland heeft ontmoet en inmiddels weer terug zijn gekeerd naar Angola zegt niets over de mogelijkheid die appellant al dan niet heeft om zich in het land van herkomst te kunnen handhaven noch over de mogelijkheid om al dan niet invulling te geven aan zijn privéleven. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking “voortgezet verblijf” behoort te worden verleend.

Grief VI

In strijd met het recht en/of het zorgvuldigheids- dan wel motiveringsbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak, r.o. 2.12 en 2.13, ten onrechte overwogen dat: “2.12 Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 3, eerste lid, van het IVRK overweegt de rechtbank het volgende. Artikel 3, eerste lid, van het IVRK strekt ertoe dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het desbetreffende kind worden betrokken. Uit de omstandigheid dat verweerder de aanvraag van eiser heeft afgewezen, omdat naar zijn oordeel sprake is van adequate opvang in het land van herkomst, blijkt dat met de belangen van eiser genoegzaam rekening is gehouden. Wat betreft het gewicht dat aan het belang van het kind in een concreet geval moet worden toegekend, bevat de in het eerste lid opgenomen bepaling, gelet op haar formulering, geen norm die zonder nadere uitwerking in nationale wet- of regelgeving door de rechter direct toepasbaar is. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de ABRS van 22 februari 2006 (JV 2006/132). Uit het voorgaande volgt dat niet kan worden gezegd dat het bestreden besluit op het punt van het IVRK onvoldoende is gemotiveerd.

2.13 Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet voldoet aan de voorwaarden voor verlenging van de verblijfsvergunning."

Toelichting: Appellant verwijst hierbij naar de toelichting op grief I t/m V, waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig mede dient te worden beschouwd als ware dit de toelichting op grief VI. Voorts zij opgemerkt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat verweerder voldoende met de belangen van appellant met betrekking tot het IVRK rekening heeft gehouden door te stellen dat er opvang voor hem in Mulemba aanwezig is. Immers, verweerder heeft enkel en alleen gesteld dat er voor appellant opvang is maar laat hem ten aanzien daarvan voor het overige aan zijn lot over zodat er geen sprake van kan zijn dat met de belangen van appellant rekening is gehouden. Bovendien rust er op verweerder, conform artikel 3, lid 2 van het Kinderverdrag, de verplichting om het kind te beschermen en te verzorgen. Met andere woorden, nu verweerder zijn handen van appellant aftrekt en hem thans danwel bij terugkeer naar het land van herkomst aan zijn lot overlaat, is er aldus sprake van een schending van de rechten van het kind. Het is dan ook van een ongekennde hardheid dat appellant, -een kind uit Angola dat al meer dan vijf jaar in Nederland verblijft-, gedwongen terug zou moeten keren naar het land van herkomst terwijl hij bovendien langzaam maar zeker meer en meer geworteld is geraakt in de Nederlandse samenleving. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" behoort te worden verleend.

Grief VII

In strijd met het recht en/of het zorgvuldigheids- dan wel motiveringsbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak, r.o. 2.14, ten onrechte overwogen dat: "Niet is gebleken van bijzondere omstandigheden op grond waarvan verweerder in het onderhavige geval ten gunst van eiser van het terzake gevoerde beleid had dienen af te wijken. De door eiser genoemde omstandigheden, te weten het verblijf van eiser in Nederland, dat hij hier te lande een opleiding heeft gevolgd en dat hij in Nederland is geïntegreerd, kunnen, zoals verweerder in het bestreden besluit heeft overwogen, naar het oordeel van de rechtbank niet als zodanig gelden. Evenmin heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, geen reden hoeven zien toepassing te geven aan artikel 4:84 van de Awb. Uit het voorgaande volgt dat verweerder zich derhalve in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet voor de gevraagde verblijfsvergunning in aanmerking komt."

Toelichting: Appellant verwijst hierbij naar de toelichting op grief I t/m VI, waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig dient te worden beschouwd als ware dit mede de toelichting op grief VII. Bovendien zijn de belangen van appellant in het kader van het verdrag ter bescherming van de rechten van het kind onvol-

doende meegewogen en tevens had verweerder van de mogelijkheid gebruik moeten maken van de discretionaire afwijkingsbevoegdheid. Verweerder had naar mening van appellant gebruik moeten maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid aangezien de uitkomst van de beleidsregels thans zodanig is dat de alleenstaande minderjarige asielzoeker afkomstig uit Angola en die lange tijd in Nederland hebben verbleven in de belangrijkste jaren van hun leven, als puber, die inmiddels goed geïntegreerd zijn en hun steentje bijdragen aan het welzijn van de Nederlands samenleving, zouden moeten verdwijnen. Appellant stelt dan ook dat het van een ongekende hardheid getuigt om appellant, die een reële kans heeft om zijn toekomst in Nederland verder op te bouwen, uit Nederland te (doen) verwijderen. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" behoort te worden verleend.

Grief VIII

In strijd met het recht en/of het zorgvuldigheids- dan wel motiveringsbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak, r.o. 2.15, ten onrechte overwogen dat: "Het beroep is derhalve ongegrond."

Toelichting: Appellant verwijst hierbij naar de toelichting op grief I t/m VII, waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig dient te worden beschouwd als ware dit mede de toelichting op grief VIII. Appellant stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" behoort te worden verleend.

REDENEN waarom appellant zich tot u wendt met het eerbiedige verzoek om:

1. het hoger beroepsschrift d.d. 14 september 2007 gegrond te verklaren en rechtdoende;
2. de uitspraak d.d. 16 augustus 2007 van de rechtbank Groningen te vernietigen;
3. het beroepsschrift d.d. 28 maart 2007 gegrond te verklaren;
4. de bestreden beschikking d.d. 6 maart 2007 te vernietigen;

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

5. te bepalen dat aan appellant een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, zoals bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet, onder de beperking "voortgezet verblijf" zal behoren te worden verleend;
6. verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure, daarbij inbegrepen de kosten van appellanten voor rechtsbijstand en griffierecht.

Hoogachtend,

Mr. E.J. Meijer

Bijlage: uitspraak Rechtbank Groningen d.d. 16 augustus 2007 (Awb 07/13719)